

PARAULA I VIDA

600 aniversari del Consell de la Terra

En aquest any 2019 estem celebrant al Principat d'Andorra el **600 aniversari del Consell de la Terra**, antecessor de l'actual Consell General o Parlament, gràcies al Decret concedit pel Bisbe d'Urgell Francesc de Toivia l'11 de febrer de 1419, i ratificat mesos més tard pel Comte de Foix Joan I, amb la finalitat que els andorrans poguessin elegir alguns representants que tinguessin cura dels assumptes de les Valls. Aquesta institució fou llavor de l'actual Consell General o Parlament, i és exemple històric d'una incipient democràcia que culminaria 6 segles més tard en l'actual òrgan democràtic legislatiu. Fa 600 anys, doncs, naixia formalment el Consell de la Terra, òrgan representatiu que, amb les modificacions introduïdes al llarg del temps, ha perviscut fins als nostres dies. A partir de la creació del Consell Executiu, el Consell General, hereu del Consell de la Terra medieval, ha esdevingut l'òrgan legislatiu del Principat d'Andorra, funció que fou confirmada posteriorment, l'any 1993, amb l'aprovació de la Constitució.

Que n'és de transcendent poder celebrar amb naturalitat, fins amb rutina, els aniversaris de l'aprovació de la

Constitució del nostre Principat d'Andorra. Va ser un impuls molt gran per al país i el va assentar amb decisió i responsabilitat entre les nacions democràtiques del món. Molts creien que era una «antiguitat» que no resistiria posar-lo al dia. I la desinformació fa que molts no coneguin Andorra ni la seva idiosincràsia, especialment pel que fa a la funció del seu Bisbe i Copríncep. Al nostre Bisbat d'Urgell, però, sento que estimem molt el Principat d'Andorra, i hi ha un gran respecte perquè el Bisbe pugui ser lliure i actuar segons les responsabilitats també polítiques que aquest servei «pastoral» li comporta. Els fidels ho coneixen i ho comprenen. Perquè és així com jo ho visc: com un servei, que val la pena prestar a un petit país perquè tingui independència i sobirania reconegudes. El Bisbe li fa el servei de ser el seu Cap d'Estat, juntament amb el President de França, hereu dels Comtes de Foix que el 1279 signaven davant el Rei de Catalunya-Aragó els *Pareatges*, pels quals prenen una responsabilitat política sobre aquesta nació del Pirineu. Podrà continuar? Els andorrans tenen la paraula.

La Constitució ara plasma els principis fonamentals sobre els quals descausa l'organització del país, els límits

i les facultats de l'Estat, així com els deures i drets dels individus i les institucions. Andorra és un Estat sobirà i un Estat de Dret, però també Estat de pau i de savis equilibris, defensor dels Drets Humans i exemple de pervivència al llarg dels segles, sabent mantenir-se Andorra prudent i indemne enmig de moltes vicissituds, i formant part de la cultura catalana mil·lenària. La Constitució és exponent d'un gran moment d'«encontre», de trobament, entre Poble i Coprínceps, Comuns i Govern, institucions i ciutadans, nacionals i estrangers legalment residents, sobirania pròpia i obertura a les altres nacions, encontre fecund de drets i de deures per part de tots. El gran pacte social de 1993 prefigurat en el Consell de la Terra de 1419 ha de continuar inspirant-nos avui, ja que fixa i promou els drets de tots els andorrans. I recordar el que units som capaços de ser i de fer. El lema del país: «*Virtus, Unita, Fortior*» significa que fonamentats en la confiança i la unitat podem afrontar els reptes de futur, i continuarem aportant la nostra singularitat com a Poble al costat i col·laborant amb les altres Nacions de la terra.

† **Joan-Enric Vives i Sicília**
Arquebisbe d'Urgell
i Copríncep d'Andorra

ACTUALITAT

Celebració del Corpus a la diòcesi

El dissabte dia 22 i el diumenge dia 23 de juny a totes les parròquies del Bisbat es va celebrar amb solemnitat la festa tan tradicional del Corpus Christi, exaltació de l'amor a Jesús, fet Eucaristia, per a la salvació del món, i manifestació de fe popular en la seva presència real. A moltes parròquies va tenir lloc un acte eucarístic al final de la missa major o la processó pels alguns carrers dels pobles, amb el desig que el Senyor, sortint del temple, visiti amb la seva presència salvadora tots els racons de la vida de cada dia i tots els racons de les existències dels homes i les dones.

A la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, al migdia, l'Arquebisbe Joan-Enric va presidir la solemne Eucaristia i la processó pel claustre de la Catedral de Santa Maria d'Urgell.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Convé decidir!

La Lluïsa estudia primer de batxillerat. El curs ha anat prou bé. Els pares li suggereixen que participi en alguna activitat d'estiu: esportiva, cultural, de servei... Ells s'inclinarien per una d'aquestes darreres, perquè de joves hi havien estat implicats. Ella, es posa a examinar possibilitats. Entra a diverses pàgines web, recorda d'altres de les quals ha sentit parlar o de les que li ha compartit algun amic o amiga, que li ha explicat la seva experiència...

Recull diverses opinions. La tutora del seu curs posa l'accent en la conveniència d'obrir horitzons i en la relació amb altres joves: «Has de triar una experiència enriquidora que t'obri horitzons, que desvetlli les teves actituds més nobles. No pensis només en les teves activitats de vacances. Pensa que les com-

partiràs amb altres joves que esdevindran, de ben segur, els teus nous amics i amigues. Aquesta dimensió de relació és molt important. Has de pensar què hi pots aportar i amb quins objectius hi vas, què pots compartir». En un díptic que presenta diverses possibilitats, llegeix: «És ben cert que aquestes activitats estan pensades amb la intenció que t'ho passis bé. També hi has d'anar, però, amb l'actitud d'establir noves relacions, fer noves amistats, conèixer altres contrades, adquirir destreses i hàbits socials... Darrere hi ha un plantejament important: la voluntat de prendre una iniciativa a partir d'un interès personal, però amb el desig que esdevingui una possibilitat de creixement personal i, alhora, amb una projecció vers els altres que generi amistat; compartir projectes, servei conjunt...»

Els pares li fan avinent que ells sempre havien participat en propostes de servei des de la fe, i la seva concreció a servir i estimar —les colònies—, que organitzava la seva parròquia. Va ser on es van conèixer i on van aprofundir i enfortir la seva fe des del servei, les pregàries del matí i de la nit amb els infants, i les dels monitors, en acabar la reunió, després de les activitats del dia, quan els infants ja dormien, i les eucaristies del diumenge. La Lluïsa té molt bon record de les colònies i dels seus monitors i monitores. Aquest any hi podria fer d'ajudant i el curs vinent fer la formació de monitora.

«Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut» (1Pe 4,10).

Convé prendre una decisió!

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

600 aniversari del Consell de la Terra

En este 2019 estamos celebrando en el Principado de Andorra el **600 aniversario del Consell de la Terra**, antecesor del actual Consell General o Parlamento, gracias al Decreto concedido por el Obispo de Urgell Francisco de Tovía el 11 de febrero de 1419, y ratificado meses más tarde por el Conde de Foix Juan I, con el fin de que los andorranos pudieran elegir algunos representantes que cuidasen de los asuntos de los Valles. Esta institución fue semilla del actual Consell General o Parlamento, y es ejemplo histórico de una incipiente democracia que culminaría 6 siglos más tarde en el actual órgano democrático legislativo. Hace 600 años, pues, nacía formalmente el Consell de la Terra, órgano representativo que, con las modificaciones introducidas a lo largo del tiempo, ha pervivido hasta nuestros días. A partir de la creación del Consejo Ejecutivo, el Consejo General, heredero del Consejo de la Tierra medieval, se ha convertido en el órgano legislativo del Principado de Andorra, función que fue confirmada posteriormente, en 1993, con la aprobación de la Constitución.

Cuán trascendente es poder celebrar con naturalidad, hasta con rutina, los aniversarios de la aprobación de la Constitución de nuestro Principado de Andorra. Fue un impulso muy grande para el país y lo asentó con decisión y responsabilidad entre las naciones democráticas del mundo. Muchos creían que era una «antigualla» que no resistiría una puesta al día. Y la desinformación hace que muchos no conozcan Andorra ni su idiosincrasia, especialmente en cuanto a la función de su Obispo y Copríncipe. En cambio, en nuestra Diócesis de Urgell, siento que estimamos mucho el Principado de Andorra, y hay un gran respeto por que el Obispo pueda ser libre y actuar según las responsabilidades también políticas que este servicio «pastoral» le conlleva. Los fieles lo conocen y lo comprenden. Porque es así como yo lo vivo: como un servicio, que vale la pena prestar a un pequeño país para que tenga independencia y soberanía reconocidas. El Obispo le hace el servicio de ser su Jefe de Estado, junto con el Presidente de Francia, heredero de los Condes de Foix que en 1279 firmaban ante el Rey de Catalunya-Aragón los *Pareatges*, por los que tomaban una responsabilidad política sobre esta nación del Pirineo. ¿Podrá continuar? Los andorranos tienen la palabra.

La Constitución ahora plasma los principios fundamentales sobre los que descansa la organización del país, los límites y las facultades del Estado, así como los deberes y derechos de los individuos y las instituciones. Andorra es un Estado soberano y un Estado de Derecho, pero también Estado de paz y de sabios equilibrios, defensor de los Derechos Humanos y ejemplo de pervivencia a lo largo de los siglos, sabiendo mantenerse Andorra prudente e indemne en medio de muchas vicisitudes, y formando parte de la cultura catalana milenaria. La Constitución es exponente de un gran momento de «encuentro», entre Pueblo y Copríncipes, Comunes y Gobierno, instituciones y ciudadanos, nacionales y extranjeros legalmente residentes, soberanía propia y apertura a las demás naciones, encuentro fecundo de derechos y de deberes por parte de todos. El gran pacto social de 1993 prefigurado en el Consejo de la Tierra de 1419 debe continuar inspirándonos hoy, ya que fija y promueve los derechos de todos los andorranos. Y recordar lo que unidos somos capaces de ser y de hacer. El lema del país: «*Virtus, Unitas, Fortior*», significa que fundados en la confianza y la unidad podremos afrontar los retos de futuro, y continuaremos aportando nuestra singularidad como Pueblo al lado y colaborando con las demás Naciones de la tierra.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Pelegrinatge diocesà a Lourdes

L'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat d'Urgell va pelegrinar al Santuari de Lourdes dels dies 3 al 6 de juny en el 41è pelegrinatge de la Diòcesi d'Urgell. Uns 450 pelegrins provinents de tots els indrets del Bisbat, hi van prendre part acompanyats i encapçalats per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i una dotzena de preveres i diaques de la diòcesi. D'entre els participants hi ha un gran grup de malalts, d'infermeres i de camillers.

El lema pastoral d'aquest any 2019, escollit pel Santuari, fou: «Feliços vosaltres, els pobres». Una crida a saber reconèixer totes les nostres pobreses en tots els nostres camps i que ens fa confiar en la misericòrdia i l'ajuda de Déu.

El Sr. Arquebisbe en la celebració penitencial exhortà els pelegrins a viure amb intensitat el pelegrinatge i a saber-nos pobres davant de Déu amb esperit d'humilitat tal com ho va saber fer Santa Bernadeta. Enguany a l'obertura del pelegrinatge es van lliurar les insígnies de 25 i 10 anys als membres de l'Hospitalitat que hi participaven. Entre ells, el Consiliari diocesà, Mn. Ignasi Navarri,

en el seu 25è any de participació consecutiva.

Un motiu de joia fou la participació al pelegrinatge d'enguany d'una jove parella de nuvis, Alexander Ruiz i Yenny Caiman que, precisament, el diumenge dia 9 de juny uniren el seu amor en el sagrament del matrimoni i que van voler participar del pelegrinatge d'Urgell per a preparar intensa i espiritualment aquest moment. Dins de la Missa de la Gruta de Lourdes, el Sr. Arquebisbe a l'ofertori els va voler obsequiar amb una imatge de la Mare de Déu i va pregar per la seva felicitat matrimonial.

La participació a les celebracions del Santuari de Lourdes esdevé, any rere any, un moment fort de pregària i de vivència eclesial. Els malalts participen amb gran devoció a l'Eucaristia i reben amb una profunda fe la benedicció amb el Santíssim Sagrament que enguany fou presidida pel Sr. Arquebisbe. Amb fervor els fidels pregunten a Maria durant el res del Sant Rosari en la processó del vespre amb les torxes enceses.

Amb gran il·lusió, l'Hospitalitat del Bisbat d'Urgell ja pensa participar al pelegrinatge del proper any 2020, previst per als dies 1 al 4 de juny.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Verge del Sant Rosari, ajuda'ns a ser un sol cor i una sola ànima, poble sant de camí cap a la pàtria del Cel» (8 de maig).

@Pontifex: «Són necessaris evangelitzadors apassionats i creatius» (9 de maig).

@Pontifex: «Si vivim com fills de Déu i ens deixem guiar per l'Esperit Sant, fem

el bé també a la creació» (9 de maig).

@Pontifex: «Demaneu avui la gràcia de la docilitat a la veu del Senyor i del cor obert al Senyor; la gràcia de no tenir por de fer coses grans, i la delicadesa de tenir cura de les coses petites» (10 de maig).

Els joves i l'exhortació apostòlica *Christus Vivit*, a la Jornada de Formació Permanent per a preveres i diaques d'Urgell

El dia 27 de maig va tenir lloc a la Fundació Fiella de Tremp la tercera Jornada de Formació Permanent del curs per als preveres i diaques d'Urgell amb una quarantena de participants. La jornada fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i els ponents foren els sacerdots Sergio Requena Hurtado, Director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola, i Raúl Tinajero Ramírez, Director del Departament de Joventut de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la CEE.

Mn. Sergio Requena va presentar una síntesi clara i precisa de l'exhortació apostòlica postsinodal *Christus Vivit* adreçada als joves i a tot el Poble de Déu. Va anar desgranant els punts principals dels seus 9 capítols dividits en 299 paràgrafs.

Si volem que el missatge de l'Evangeli sigui acollit pels joves, el Papa ens recorda les tres veritats fonamentals que aquests deuen captar quan s'acosten a l'Església.

- La primera és que Déu és amor. Un jove ha de viure de la certesa que, més enllà del que li succeeixi en la vida, Déu l'estima infinitament i en qualsevol circumstància; que és algú important i valuós per a Déu; que no vol portar el compte dels seus errors i l'ajudarà a aprendre de les seues caigudes. Per comprendre això cal tenir moments de silenci i de trobada amb Ell.
- La segona veritat que un jove ha d'escoltar és que Crist el salva, que «per amor es va lliurar en la creu per a salvar-te» (118). Si Ell ha donat la vida per nosaltres, hem de pensar que no es cansa de tornar a carregar-nos sobre la seves espatlles «una vegada i una altra» (119). Per això, ningú no hauria de tenir por ni vergonya de tornar a alçar-se i acostar-se a Jesús quan s'ha allunyat d'Ell pel pecat. Crist sempre acull «amb una tendresa que mai ens desil·lusiona i que sempre pot retornar-nos l'alegria» (119).
- Hi ha una tercera veritat que és inseparable de l'anterior: «Ell viu!» (124). Un jove es queda indiferent davant Crist si té la idea que solament és un personatge històric que fa dos mil anys ens va donar un bon exemple. «El que ens omple amb la seva gràcia, el que ens allibera,

el que ens transforma, el que ens sana i ens consola és algú que viu» (124). Per això pot omplir la nostra vida de llum; té sentit cultivar la seva amistat i créixer en ella com quelcom que ompli d'esperança. En Ell es poden trobar forces per lluitar pel bé malgrat les dificultats que trobem en el nostre món, perquè en la seva resurrecció la prepotència del mal ha estat vençuda per l'omnipotència de l'amor.

A continuació Raúl Tinajero Ramírez, Director del Departament de Joventut de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la CEE, va presentar als assistents la seva experiència com a representant de la Conferència Episcopal Espanyola en el treball previ al Sínode de joves, durant la seva participació en ell, i les seves conclusions personals per a treballar després del Sínode. El ponent va insistir en la necessitat de passar d'una pastoral de joves o per als joves a una pastoral amb els joves, on ells siguin els autèntics protagonistes de l'acció pastoral. Això reclama tenir capacitat d'escolta i d'acompanyament, dedicant temps i esforç a viure la realitat dels joves, en una actitud d'escolta oberta a les seves inquietuds i demandes. Va defensar la necessitat que l'Església té de transmetre el missatge de Jesús a les gene-

racions joves i com el Sínode havia posat de manifest que el desig de transcendència i de Jesús està viu en la joventut. Però calen persones disposades a acompanyar els joves i a presentar-los la fe cristiana. Va demanar defugir una actitud pessimista i tancada que posa mil obstacles a l'acció pastoral amb els joves i ser capaços de sortir al seu encontre participant de les seves vivències i escoltant-los. Va demanar fugir d'una pastoral de joves fonamentada en les accions puntuals d'esdeveniments però que no tingui en compte l'acompanyament ordinari del jove en el dia a dia. Per això va demanar als preveres que treballin en comunió els uns amb els altres juntament amb els laics i responsables de la pastoral diocesana de joventut perquè només el treball en xarxa fonamentat en la creativitat pastoral i en fer que el jove es trobi d'una manera personal amb Jesús Ressuscitat podrà donar fruit.

A la jornada hi van assistir el Subdelegat de Joventut del Bisbat, Mn. Gabriel Casanovas; la Coordinadora actual de la Delegació, Sra. Maria Carme Girart i el Sr. Ramon Oromí, membre de la Delegació de Joventut, amb Mn. Jaume Mayoral, Mn. Alfons Velásquez i Mn. Ivan Ayala. Un diàleg ric entre el ponent i els assistents va cloure la jornada de formació.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, card. (franciscà) i dr. de l'Església; sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.;

santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Si-

senand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setmana) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

Diumenge XV de durant l'any (C)

COMENTARI

Ser bons samaritans

El bon samarità (1838), de Pelegrí Clavé. Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (Barcelona)

És molt coneguda la paràbola de l'evangeli d'avui, la del bon samarità. Un mestre de la llei pregunta a Jesús: *Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?* Jesús li respon: *Què hi ha escrit a la Llei?* El mestre de la llei ho sap molt bé: *Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament i estima els altres com a tu mateix.* Aquesta resposta coincideix en part amb el que hem escoltat a la primera lectura: *Et convertiràs al Senyor el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.* Jesús li diu: *Fes-ho així i viuràs.* No es tracta de saber, sinó de fer. Estimar Déu amb totes les forces, amb tot el cor i amb tota l'ànima és fonamental però també estimar els germans. Però l'escriba vol saber més: *Qui són aquests altres?* I la resposta de Jesús és la paràbola del bon samarità. *Un home caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort.* I davant d'aquest ferit passen tres persones: un sacerdot, un levita (ajudant del temple) i un samarità que, com sabem, no es feien amb els jueus. Els dos primers passen de llarg. Per què? No ho sabem. Potser perquè aquell home podia ser un cadàver i llavors es tornarien impurs per a oficiar en el temple. En tot cas, no fan res. En canvi el samarità: *Se'n compadí, li embenà les ferides, el pujà a la pròpia cavalcadura i el duqué a l'hostal i se'n ocupà, de tal manera que pagarà totes les despeses d'aquest ferit.* Qui va saber veure l'altre que hem d'estimar en l'home caigut en mans de lladres? La resposta és clara: *El qui se'n va compadir.* I Jesús *imatge del Déu invisible, cap del cos de l'Església* (com diu Pau) li contesta: *Doncs tu fes igual.* No hi valen excuses del culte, ni val només saber les coses. El veritable culte és tenir cura de qualsevol persona necessitada o ferida, sigui desconeguda o fins i tot enemiga. Hi ha molta gent que espera que l'Església, que nosaltres siguem bons samaritans.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» Jo, Déu meu, soc un pobre sofredent.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se'n ocupà. L'endemà, quan se'n anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas».

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?» Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?» Él respondió: ««Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu fuerza» y con toda tu mente. Y «a tu prójimo como a ti mismo»». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida». Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó a donde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva». ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo».